

Hans Nørkjær Franchs prædiken 11. søndag efter trinitatis

Taler

Hans Nørkjær Franch
Præst

Dato

11. august 2024

Sted

Skt. Clemens Kirke, Aarhus
domkirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Lukasevangeliet kapitel 7, vers 36-50

Salmer

4 Giv mig, Gud, en salmetunge
450 Du kommer, Jesus, i vor dåb
400 Så vældigt det mødte
397 Trods længselens smerte
321 O Kristelighed
287 Kraften fra det høje

1 Frelse fra hykleriet

Det er faktisk ikke for sjov at være menneske sammen med andre mennesker.

5 Vi kan gøre hinanden så helt utroligt kede af det.

Og vi kan gøre hinanden helt ubeskriveligt lykkelige.

Vi formår begge dele

10

Vi lever altid udleverede til hinanden – i større eller mindre grad – og det er derfor, hvad enten vi vil det eller ej, at vi bliver stillet den opgave, at tage ordentligt vare på vores medmennesker.

15 For det er dér vi står: Vi er hinandens verden. Vi er hinandens skæbne. Og det er bare ikke lige meget, hvordan vi forvalter det ansvar vi har over for hinanden.

20 Hvis vi oplever at blive forældre, bliver mange ting sat på spidsen – ikke bare nattesøvn og tålmodighed med manglende lydhørhed – det bliver sat så helt vanvittigt meget på spidsen, hvor stor en betydning vi har for de helt nye væsner, vi har valgt at sætte i verden.

Nej, det er faktisk ikke for sjov at være menneske.

25 Det er dybt alvorligt.

Udfordringen med menneskelivet er bare også, at det meget ofte er meget komplekst. Det er ikke altid så let at gennemskue hvilke dele af ens opførsel, der fungerer til det bedre, og hvilke der gør det til det værre.

30

Vi kan også have svært ved overhovedet at finde ud af, hvorfor vi opfører os som vi gør. Det kan være svært at være gennemsigtig for sig selv. Og derfor skal vi tit have hjælp udefra for at finde ud af, hvornår og hvordan vi gør noget uhensigtsmæssigt over for andre.

35

Vi kan have alle de bedste intentioner – og vi kan have ingen intentioner om at ville såre eller irritere den anden; alligevel træder vi forkert, alligevel træder vi nogen over tærne, alligevel skuffer eller sårer vi et andet menneske.

40 For vi lever ofte i nogle mønstre.

Men selv hvis vi gang på gang oplever, at vi gør noget der gør nogen kede af det eller skaber konflikter omkring en, så er der mange af os, der bliver ved med at køre i samme rille. Enten er vi ikke opmærksomme nok eller også er vores opførselsmønstre simpelthen så indgroede i os, at selv hvis vi gerne vil lave om på dem, så er der et eller andet, der gør, at vi ikke kan.

45

Det er underligt: Selvom vi ved, hvad der er det rigtige, og gerne vil gøre det rigtige, gør vi alligevel ofte det forkerte.

50

Apostlen Paulus kan et sted konstatere om sig selv: ”Det gode, som jeg vil, det gør jeg ikke, men det onde, som jeg ikke vil, det gør jeg.” (Rom 7,19)

Hvor ville det være let, hvis vi bare gjorde, som vi burde og hvad der blev sagt.

55

Hvis vi kunne indlære en masse gode love og regler og så bare efterleve dem uden større besværligheder.

Det var, hvad man havde forsøgt i generation efter generation, dengang Jesus begyndte at vandre omkring i Israel. Han var jøde og jøderne troede jo på Guds ufejlbarlige lov, og på at et menneskeliv lykkedes i kraft af, hvor meget det

60

kunne efterleve loven.

65 Den store anfægtelse, den store tragedie, er bare, at mennesket gang på gang på gang fejler i sit forsøg på at efterleve den perfekte lov 100%. Uanset hvor meget det prøver, kan det af en eller anden grund ikke. Og udaf menneskets manglende evne til at efterleve loven vokser to stærke og stadig mere udbredte følelser: Skyldfølelsen og hykleriet.

70 Og det er derfor Jesus kaster sig ud i noget, der skal forsøge at overbyde loven, forsøge at gøre noget andet, forsøge at komme med et andet bud på, hvad der kan få menneskelivet til at lykkes – noget andet end det, vi gang på gang viser, at vi ikke kan finde ud af at efterleve.

75 Og så kan vi ankomme til:

Kvinden med alabastkrukken.

80 Ifølge de mennesker, som Jesus sidder i selskab med, dem, der kaldes for ”farisæere”, en slags jødisk højborgerskab på dén tid; ifølge dem har kvinden dømt sig selv ude af det gode selskab. Hun er selv skyld i, at man ikke vil have med hende at gøre i pæne kredse. Hun har forspildt sin chance for at være et ordentligt menneske.

85 Jesu tilgang er en fuldkommen anden. Han vender på sin vis hele moralen på hovedet: For han mener, at det netop er sådan en som hende, der skal mødes med kærlighed, med tillid og med tilgivelse. Så hun kan ranke ryggen og møde verden med et frit og åbent blik.

90 Ja, i virkeligheden er pointen i fortællingen måske endnu mere radikal end dét: For måske er den stakkels synderinde, med den fine alabastkrukke, slet ikke den, der har mest brug for at få sit liv væltet rundt. Måske er det snarere de selvretfærdige, selvtilfredse farisæere, der har brug for at få blikket vendt i en anden retning, blive ”om-vendt”? Måske er det deres hykleri, der er brug for at
95 blive gjort noget ved. At de har brug for at blive gjort opmærksom på, hvor meget de egentlig lever i en smålig forbrydelse mod al den velsignelse, de har fået ved ikke at hjælpe dem, der har mistet den eller aldrig har haft særlig meget af den.

Det er det, vi altid skal hjælpe hinanden til: At bevare troen på tilværelsens muligheder – også selvom vi er fanget ind af dårlig opførsel, fejltrin og selvkredsene skyldfølelse.

105 Ja, det er måske vores alles væsentligste opgave:

At hjælpe med til at hæve hinandens blikke, så vi tør møde verden.

Lov og tak og evig ære...

110

Amen.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

115

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

11. søndag efter trinitatis, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

120

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/hans-norkjaer-franchs-praediken-11-sondag-efter-trinitatis>

125

130

135